నా కోరిక

"ఏం అక్కాయ్?"

ఉలిక్కిపడి చూశాను పత్రిక చదువుకుంటూన్న నేను. నవ్వుతూ కూర్చునివున్నాడు రామచంద్రం తమ్ముడు.

ముప్పాళ రంగనాయకమ్మ

"భలేవాడివే! చడీచప్పుడూ లేకుండా ఎలా వచ్చావ్?'

ఇప్పుడే! వీధితలుపులు దగ్గిరిగా వేసి వుంటే పిలవటం దేని కని..." తన చనువు ప్రకటించుకున్నాడు—"ను వ్వేదో చదువుకుంటున్నావుగదాని..."

"ఊఁ(" పుస్తకంమూస్తూ అ న్నాను' "వారం దాటిపోలా నువ్వు కన్పించి ..?"

"అయితే నా నవల చదివేశావా?" ఉత్సాహంగా చూశాడు-" విన్న బావ బజార్లో కన్పిస్తే అడిగాను, నువ్వు చది విందీ లేందీ తెలీదన్నాడు మళ్ళా నీకు జ్ఞాపకం చెయ్యమని చెప్పాను."

"ఇంటికి చేరేవరకూ నీ మాట జ్ఞాపం వుండే దెలా? నువ్విచ్చిన మర్నాడే చదివేశాను. నీకు చెప్పమని కూడా చెప్పాను ఒట్టి మతిమరుపు మనిషి." లేచివెళ్ళి డ్రాయర్‌లోంచి కాయితాల కట్టలు బయటికి తీసుకువచ్చాను.

అసలు సంగతేమిటంటే...ఓ రెండు మూడేళ్ళుగా రామచంద్రం తమ్ముణ్ణి, త నో బ్రహ్మాండమైన రచయితనై పోవా లనే కోరి కొకటి తినేస్తోంది. తెల్లగా సన్నగా చిన్నగా వుండే రామచంద్రం చాలా గడుసు వాడే మరి. అయితే మాత్రం...? ఆ ఫలానా కోరికకు లొంగి ఓ పాతిక కధలవరకూ రాశారు. రెండు తక్కువ డజను ఆర్టికల్స్ రాశాడు. అరడజనుకి ఒకటి ఎక్కువే స్కెచ్ రాశాడు. నాలుగైదు...నాలుగేకాబోలు.. నోవెల్స్ రాశాడు. ఓ సెటైర్‌కూడా రాయా లనుకొంటున్నాడు.

పది పేజీల్లో ముగిసిపోతే అదో స్కెచ్! పాతిక పేజీలైతే షార్ట్ స్టోరీ! మరీ పెద్దదైతే నోవెల్! కాకపోతే నవలిక! కొన్ని కొన్ని...అన్నీ ఎలాగూ రావుగా?...పత్రికల్లోకూడా వచ్చాయి.

కాని...చిత్రమే?-"మీ ఫలానా... చదివాను. చదువుతూ చదువుతూ నన్ను నేను మర్చిపోయాను. మీ రచన నా హృదయాన్ని వూపింది మీకూ...ఎడి టర్‌కీ..." అంటూ ఒక్క కార్డుముక్క కూడా తన హృదయపూర్వక అభినంద నాలు సమర్పించలేదు. ఒక్క పాఠకుడు కూడా "ఓ హో! మీరా!" అనేలా రామచంద్రాన్ని గుర్తుపెట్టుకోలేదు "బొత్తిగా ఈ పాఠకులు ఎటు గాలి మళ్ళితే అటే పోతుంటా రక్కాయ్" అంటాడు తమ్ముడు చాలాసార్లు.

"అక్షరాలా నిజం," అంటూ ముందే ఒప్పేసుకుంటాను. ఎలాగైనా ఈ పాఠక జనాన్ని మంత్రముగ్ధుల్నిచేసి బంధించి పారెయ్యాలని చాలకాలంగా ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు రామచంద్రం - పరవ్యసానమే ఈ మహోజ్వల నవలా సృష్టి!... దుర్మార్గుల తంత్రాలతో...మాంత్రికుల మంత్రాలతో...నాయకీ నాయకుల త్యాగాలతో ... మహోపన్యాసాలతో.. మాటల ఈటెలతో...దుఃఖ సముద్రా

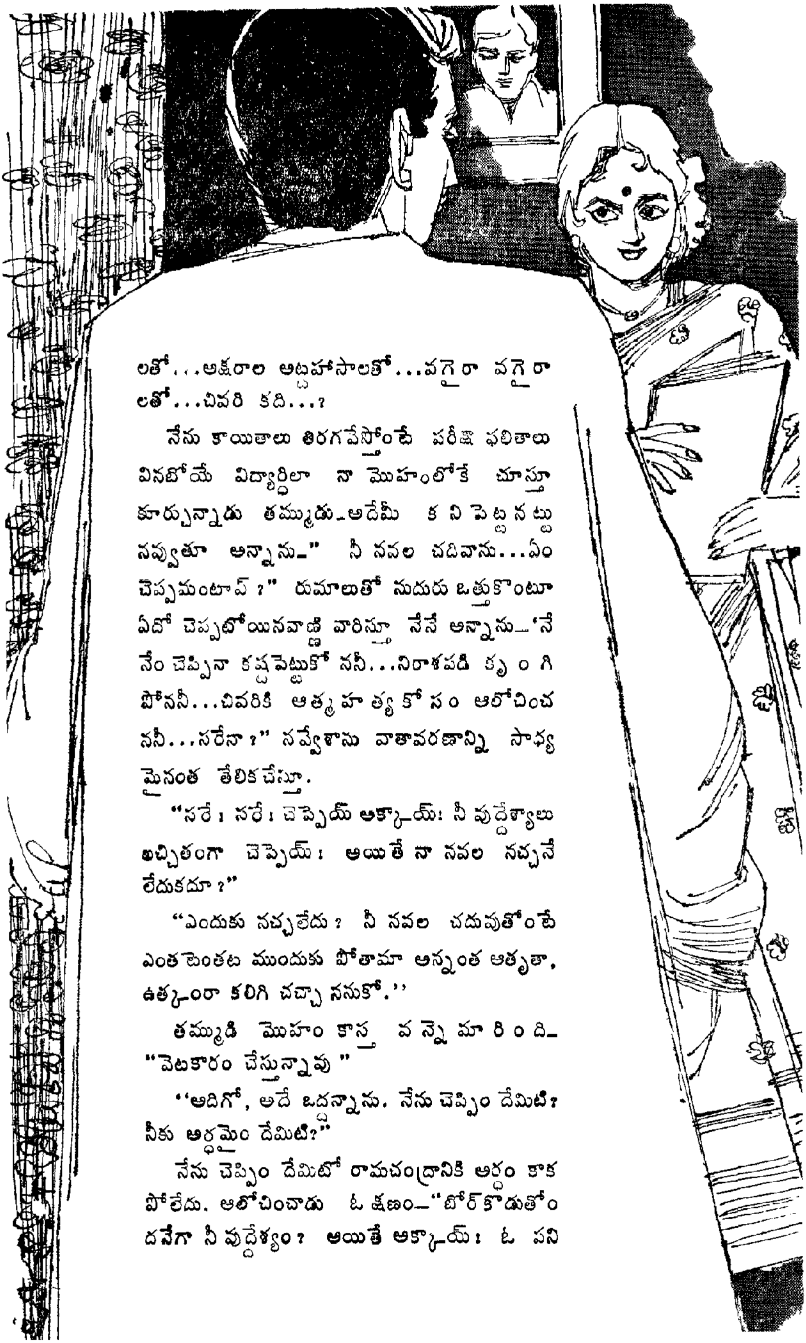

లతో...అక్షరాల అట్టహాసాలతో...వగైరా వగైరా లతో...చివరి కది...?

నేను కాయితాలు తిరగవేస్తోంటే పరీక్ష ఫలితాలు వినబోయే విద్యార్థిలా నా మొహంలోకే చూస్తూ కూర్చున్నాడు తమ్ముడు-అదేమీ కనిపెట్టనట్టు నవ్వుతూ అన్నాను-" నీ నవల చదివాను...ఏం చెప్పమంటావ్?" రుమాలుతో నుదురు ఒత్తుకొంటూ ఏదో చెప్పబోయినవాణ్ణి వారిస్తూ నేనే అన్నాను-'నే నేం చెప్పినా కష్టపెట్టుకో ననీ...నిరాశపడి కృంగిపోననీ...చివరికి ఆత్మహత్యకోసం ఆలోచించ ననీ...సరేనా?" నవ్వేశాను వాతావరణాన్ని సాధ్య మైనంత తేలికచేస్తూ.

"సరే! సరే! చెప్పేయ్ అక్కాయ్! నీ వుద్దేశ్యాలు ఖచ్చితంగా చెప్పేయ్! అయితే నా నవల నచ్చనే లేదుకదూ?"

"ఎందుకు నచ్చలేదు? నీ నవల చదువుతోంటే ఎంతెంతట ముందుకు పోతామా అన్నంత ఆతృతా, ఉత్కంఠా కలిగి చచ్చా ననుకో.''

తమ్ముడి మొహం కాస్త వన్నె మారింది- "వెటకారం చేస్తున్నావు"

''అదిగో, అదే ఒద్దన్నాను. నేను చెప్పిం దేమిటి? నీకు అర్థమైం దేమిటి?"

నేను చెప్పిం దేమిటో రామచంద్రానికి అర్థం కాక పోలేదు. ఆలోచించాడు ఓ క్షణం-"బోర్ కొడుతోం దనేగా నీ వుద్దేశ్యం? అయితే అక్కాయ్! ఓ పని

చేస్తాను మొదటివాక్యం వుంచి రెండోది మూడోదీ కొట్టేస్తాను నాలుగో వాక్యం వుంచి ఐదూ...ఆరూ...కొట్టేస్తాను. ఏడు వుంచి..."ఫక్కుమని నవ్వేశాడు-

"అప్పుడు చూడు. ఏం టెంపో! ఎంత సస్పెన్సూ."

"ఊఁ తర్వాత?" అన్నాడు నవ్వ లేక

బాగానేవుంది అనుకున్నాను— ముందు ప్లాట్ విషయానికి వద్దాం తల్లి దండ్రు ల్లేని అన్న చెల్లెళ్ళిద్దరూ రెండు లక్షల రూపాయలు బ్యాంకులో వేసుకు న్నారు. అన్నగారు గుమాస్తా వుద్యోగం చేస్తోంటే చెల్లాయి కుంపటిపొయ్యిమీద వండి పెడుతోంది— ఇద్దరూ ఒకర్ని ఒకరు సహృదయాలతో అపారంగా ప్రేమించుకొంటూ అతి సామాన్యమైన జీవితం గడుపుతున్నారు— దీని కేమైనా అర్థం వుంటుం దంటావా?"

"నువ్విలా అడుగుతా వని నాకు ముందే తెలుసు అయితే పూర్వం రాజ కుమారులు సింహాసనం ఎక్కేముందు దేశాటనం చేస్తూ సామాన్యమైన జీవితం అనుభవిస్తూ కష్టసుఖాలు తెలుసుకునే వారు. దానికి నువ్వేం చెప్తావ్?"

"అందుకని నీ హీరో జీవితాన్ని చవిచూస్తున్నా డన్నమాట"

"అంతేకాదు. 'ఉద్యోగం పురుష లక్షణం', ఎంతడబ్బు వున్నా నా హీరో పురుషుడుగానే బ్రతకాలి"

"గుమాస్తాగిరీ ఏం ఖర్మ? ఏదైనా బిజినెస్..."

"ఎందు కా గోల? నష్టం వస్తే..? అసలే పసివాడు! అనుభవంలేనివాడు"

"పోనీ ఆఫీసర్‌గా పనిచేస్తున్నా డని..."

"ఒద్దు అక్కాయ్. గుమాస్తాగానే వుండనీ! వెరీ ఆనెస్ట్ ఫెలో! గబగబా ప్రమోషన్లు ఇప్పించేద్దాం అలా ఆఫీస రైతే క్రెడిట్ కదూ?"

"ఊఁ, బావుంది అయితే వాళ్ళకి రెండులక్షలరూపాయలూ వుండాలని అంటావా? తగ్గిస్తే...?"

"దారుణం! తల్లీ తండ్రీ లేనే లేరు గదా? ఆ మాత్రం బ్యాంకు ఎకౌంట్ లేక పోతే..."

"పసివెధవలకి అంతడబ్బు చూపిస్తే పాడుచేసుకోరూ? ఓ ఏడాది తిరగొచ్చే సరికి..."

ఓ క్షణం ఆలోచించాడు— "గుడ్ ఐడియా! డబ్బంతా ఫిక్సెడ్ డిపాజిట్‌గా వేసేస్తే.?"

నాకు ఒళ్ళు మండింది- "ఎవరి పేర్న?"

"అవు ననుకో." సీరియస్‌గా ఒప్పేసు కున్నాడు— "మరి?"

"బాగా పదివేల వరకూ తగ్గించెయ్."

"అన్యాయం! అన్యాయం అక్కాయ్! వాళ్ళ తల్లితండ్రు లిద్దరూ చచ్చిపోతూ అంతడబ్బూ వాళ్ళ కిచ్చారు."

తమ్ముడి గోల విన్పించు కోలేదు నేను-"వాళ్ళ కారుకూడా అమ్మేయ్!"

తృళ్ళిపడ్డాడు — "కారుకూడానా?... ఏం? ఎందుకని? అసలే 'లత' గులాబీ రెక్కలాంటిది మనస్సు బావుండనప్పుడల్లా షైరెలా వెళ్తుంది? అన్నట్టు డ్రైవింగ్ కూడా నేర్చుకుందే!"

మళ్ళా అన్నాను — "వాళ్ళకి మేడ కూడా వద్దు"

అదిరిపడ్డాడు. ఆయోమయంగా చూశాడు — "తాతలు కట్టిన మేడ వాళ్ళకుంది వద్దంటే ఎలా? వీల్లేదు"

రామచంద్రం ఇబ్బంది నాకు తెలుసు - ఆ మేడగురించి చాలా వర్ణించాడు. మేడనిండా గాజుగిన్నెల సెట్లు వ్రేలాడుతూంటా యని; చాలా విచిత్రాలు రాశాడు— వెనక గదుల్లోకి కొరివి దయ్యాలు వస్తూపోతూ వుంటా యని... ఇంకా ఎన్నెనీ...!

నేను ఖచ్చితంగా అన్నాను— "మీ ఆవిడ కట్నం తెస్తుంది. మేడ కట్టుకుని కారుకూడా కొనుక్కుందువు గాని నీ పరదా లన్నీ వాళ్ళమీద రుద్దకు — ఇక మాట్లాడకు." మళ్ళామాట్లాడే సాహసం లేక వూరుకున్నాడు.

"అయితే నాకు తెలీ కడుగుతానూ! నీ నవల్లో అన్నా చెల్లెలూ — మేనమామా - పెళ్ళికొడుకూ — పోస్టు జవానూ — నౌఖరు వెంకన్నా - అంతా రచయిత లేనా?" అని అడిగాను

"ఛ! వాళ్ళెవరూ కారు;" త నొక్కడే రచయిత నన్నంత ధీమాగా చూశాడు "ఏం? ఇప్పు డేమైంది?"

"మరి వాళ్ళంతా పెద్దపెద్ద మాటలూ ఆవీ వుపయోగించి బారెడేసి వాక్యాలతో కంఠతా పట్టి అప్పజెబుతోన్నట్టు కవిత్వపు ధోరణిలో మాట్లాడుతారేం?"

"అహా!... అదికాదు... వాళ్లు... హీరో..." మాటలకోసం తడుము కొంటూ తికమక పడ్డాడు నేనే అన్నాను "అ మేనమామ ముఖ్యమంత్రిలా ప్రతీ చాప్టర్ కి అంతేసి వుపన్యాసం ఇస్తాడేం?"

రామచంద్రం మొహంలో కొత్త ఆశ చిగిర్చినట్టు కన్పించింది — అన లా రంగనాథంగారు ముఖ్యమంత్రి కావాల్సినవాడే కదక్కాయ్! డబ్బులేక ఎలక్షనులో నిలబడలేదు—నిలబడక ఆయన్ని ఎవరూ గుర్తించలేదని తాలూకాఫీసులో పనిచేసుకుంటున్నాడు అయితే మాత్రం అయనలో దాగివున్న టాలెంట్ ఏమైపోతుంది?"

"అందుకని?" నువ్వు చెప్పేది బాగా లేదన్నట్టు చూశాను— "ఎంత టాలెంట్ వుంటేమాత్రం లెక్చె ర్లిచ్చే హోదా ఎన్. జి వో. కెక్కడిదయ్యా? బాగా తగ్గించెయ్ ఏడెనిమిది పంక్తులికి."

నచ్చలేదు రామచంద్రానికి. నాకై నేనే ముందుకు నడిచాను మాటలతో - "నీ

, గ్రహించిన కొన్ని ...వ్రాను. కథా గమనం కోసం ...కాలాలు (టెన్సెస్) వాడే విషయంలో నువ్వు చాలా నిర్లక్ష్యం చేశావు-ఇక్కడ చదువుతాను విను - "లత మనస్సు చాల సంతోషంగా వుంది. గోపాల్‌ని ఎంత తొందరగా కలుసుకుంటానా అని కలలు కంటుంది. స్వయంగా కార్ డ్రైవ్ చేసుకుంటూ బయల్దేరింది. ఓ ఫ్రెండ్ కనిపిస్తే నున్నటి బుగ్గల మీద సొట్టలుపడేలా నవ్వుతూ విష్ చేస్తోంది. చివరికి థియేటర్ వేపుగా కారుని పరుగెత్తించింది." ఎలా వుం దీ పేరా? భూత భవిష్యత్ వర్తమాన కాలాలు మూడూ ఒకే భావాన్ని వ్యక్తం చెయ్యటానికి ఉపయోగించావు ఇక్కడ క్రియలకన్నిటికీ అన్వయం కుదిరిందా?" తననే చెప్పమన్నట్టు చూశాను.

"లేదనుకుంటాను." అనుమానంగా చూశాడు.

"అనుకోవటం ఏమిటి? లోపం ఏమిటో గ్రహించు."

"నీ రచన నడిచిం దంతా వుత్తమ పురుషలో. నే నంటూ ఓ పాత్రే బయల్దేరి కథంతా చెప్తోంది — 'ఆ రాత్రి నాకు నిద్ర పట్టలేదు. మనస్సంతా పరి పరి విధాల పరుగులెడుతోంది. తన కెందు కీ ఆలోచనలు? ఎందు కింత వ్యధ తనకు?" -ఆ వాక్యాలు రెండూ చదివి దీనంగా చూశాను-"తమ్ముడూ!"

"ఏమిటక్కాయ్! నువ్వు మరీను. అందులో ఏం తప్పువుంది?" బిక్క మొహం వేశాడు.

"ఇంత చిన్న విషయం తెలీకుండా నువ్వు రచన కుపక్రమించా వంటే నీ సాహసానికి సంతోషించి తర్వాత పార కుల దౌర్భాగ్యానికి దీర్ఘంగా నిట్టూరు స్తాను. ఏమంటావ్? ..అదిగో! అలా కోపంగా చూడకు. నే నంటూ మాట్లాడే పాత్రే 'తను' శబ్దం వుపయోగించు కోవటం ఎలా సమంజసమో చెప్పు."

తమ్ముడు చాలపౌరుషంగా అన్నాడు- "ఎంతో పెద్ద పెద్ద వాళ్ళు కూడా ఒక్క చోట ఇలాగే రాశారు. కావాలంటే ఋజూ చేస్తాను. ఏమి టనుకున్నావో!

"శాంతించు. నీకు ఆలోచించటం చేత కానంత కాలం అందరూ గొప్ప వాళ్ళే!— అవకతవకగా పడే అడుగు జాడల్లో బయల్దేరి బోల్తాపడకు - ఇలా విను"- "ఆరాత్రి నాకు నిద్రపట్టలేదు. మనస్సు పరిపరి విధాల పరుగులెడు తోంది. నా కెందు కీ ఆలోచనలు? ఎందు కింత వ్యధ నాకు?" అని సరిదిద్దుకో."

తమ్ముడిమొహం విప్పారింది — "నిజమే అక్కాయ్! ఇప్పుడు బాగా అర్థమైంది." అన్నాడు సంబరంగా.

రామచంద్రాన్ని ఎంతోసేపు సంబర పడనివ్వకుండా ఓ కాయితం చేతి కిస్తూ అన్నాను - "ఈ శ్లోకానికి అర్థ మేమిటో చెప్పు నాకు సంస్కృతం రాదుగా?

శ్లోకం వదిలేసి పైనా కిందా చదివి పూరుకున్నాను. మ రేం చెయ్యను ?"

"నేను మాత్రం ఏం చెయ్యనక్కాయ్?" నసుగుతోన్నట్టన్నాడు

"ఆదేమిటి ? నిన్ను చదివి చెప్ప మంటోంటే..."

"నాకూ రాదక్కాయ్ !" సిగ్గు సిగ్గుగా చెప్పేశాడు -

"మరి ?"

"దైవభక్తి భావంతో నిండివున్న ఓశ్లోకం కావాలని అడిగితే నాఫ్రెండ్ ఒకడు ఇది ఇచ్చాడు. కోట్ చేసేశాను ఇలాంటివే మరికొన్నికూడా..."

"ఆఫ్రెండ్‌కి మరోఫ్రెండ్ వున్నా దేమో ?..."

"లేదక్కాయ్ ! వాడు వాళ్ళ మేనత్త దగ్గర కొంచెం సంస్కృతం నేర్చు కున్నాడు. సందర్భం కుదురుతుందనే చెప్పా డక్కాయ్!" ధీమాగా చూశాడు

"అవును మంచిపని చేశావు టొత్తిగా శ్లోకా లేవీ లేకుండా నవల రాస్తే వెల్తిగా వుంటుంది. అదీగాక రేపు సేల్సు కూడా బావుంటాయి. ఈ నవల కొంటే వేరే 'గీత' అక్కర్లేదు అన్నట్టు పబ్లిషర్‌కూడా పేజీలు పెరిగినకొద్దీ రాయల్టీ ఎక్కువిస్తాడుకదూ ?"

నామాటలు వింటోంటే రామచంద్రం వదనారవిందం గర్వంతో ఎరుపెక్కి పోయింది "ఎంత తెలివైనపని చేశానో చూశావా ?" అన్నట్టు చూశాడు

"ఎందుకైనా మంచిది. సంస్కృతం తెలిసి ఎవిట రెవరో వాకబుచేసి మరీ పంపించు "

"ఆదేం?" నుదురు చిట్లించాడు.

"ఎందుకేనా మంచి దన్నానుగా?"

నిజం చెప్తోందా? అన్నట్టు అను మానంగా చూశాడు నాకేసి.

"అయితే తమ్ముడూ! శిరీషకుసుమం ఎక్కడుంది? మీ దొడ్లోనా?" —మరో కొయితం తిరిగేస్తూ అన్నాను.

"అమ్మో! మా దొడ్లోనే... అబ్బే! లేదు "

"మరి? మీ మామయ్యగారి పెర ట్లోనా?"

"ఊహూ! లేదుగా!"

"అసలాపువ్వు ఎలా ఉంటుంది? నే చూళ్ళేమ లే "

"నేనూ చూళ్ళే దక్కాయ్! చాలా బావుంటాయట కదూ?"

"లతా గోపాల్ పచ్చికలో కూర్చుని ముచ్చట్లాడుకొంటూంటే చిరుగాలి విసు రుకే శిరీష కుసుమాల పన్నీటిజల్లు పడి..." సమంజసమేనా? అన్నట్టు చూశాను.

"ఆ పువ్వుల తీగలకు పక్కగా పచ్చికలో వాళ్ళిద్దరూ కూర్చునివున్నారని అనుకోకూడదూ?"

"అనుకోవాలి శిరీషపుష్పంకొండంత బావుంటుందని అనుకోవాలి. చిరుగాలి విసురుకే ప్రక్కనున్న ప్రేమికులమీదికి

ఎగిరిపడుతుం దని అనుకోవాలి తీగల నిండా విరగబూసి పరిమళాలతో మత్తెక్కిస్తుం దని అనుకోవాలి. అన్నిటినీ మించి నీ కథానాయిక లత చెంపల్లోని సున్నితత్వంముందు సిగ్గు పడుతుం దనీ అనుకోవాలి. పాఠకుడి మేధకు నువ్వు చాలా విలువ యిచ్చావ్ తమ్ముడూ!"

దారుణమైన మౌనం ఓ క్షణం!

"అదంతా తప్పంటావా అక్కాయ్?"

"ఆపువ్వువిషయం నాకేమీ తెలీదుగా? తెలీని సంగతి తప్పో ఒప్పో ఎలా చెప్పను?"

"నిజమే అక్కాయ్! పరిచయం లేకుండా అనుభూతి చెందకుండా రాస్తే టెక్నికల్‌గా లోపాలు వుంటాయేమో! అవునుకదూ?"

నవ్వేశాను— "సరే! ఈ ఆఖరి చాప్టర్‌లో సంభాషణలు చూడు." చదవటం ప్రారంభించాను

"మామయ్యా! నన్ను క్షమించు గోపాల్ నా హృదయేశ్వరుడు. అంతే కాదు జీవితేశ్వరుడు కూడా కాగలడు. గోపాల్‌ని నేను ఎన్నటికీ మరువలేను "

"లతా, ఆపు నీ అధిక ప్రసంగం. నన్నే నువ్వు ధిక్కరించగలవా? గోపాల్ గర్భ దరిద్రుడు."

"మామయ్యా! నిన్నేకాదు, భగవంతుని కూడా ఎదిరించ గలను నా గోపాల్ దరిద్రుడే కావచ్చు. ఉత్తముడు! పురుషోత్తముడు. అన్నయ్యా! నా కన్నీరు చూస్తూ నువ్వింత రాయిలా ఎందుకు నిల బడ్డావు? నా గోపాల్‌నుంచి నన్ను వేరు చేస్తావా? పువ్వునుంచి తావి వేరౌతుందా? చంద్రుడినుంచి వెన్నెల వేరౌతుందా? ఆ దురదృష్టపు ఘడియ వస్తే నేను సంతోషంగా మరణిస్తాను.''

"చెల్లీ! అంత మాటనకు."

"అన్నయ్యా!"

"చెల్లీ"—చదవటం ఆపేసి విరగబడి నవ్వాను. "తమ్ముడూ! ఎంత చిత్రంగా వుందీ సంభాషణ. డ్రామా వెయ్యాలంటే సరిపోతుం దంటావా?"

"చాల్లేదుకదూ?" పొరపాటే అన్నట్టు చూశాడు. ఆశ్చర్యంగా నే నేదో చెప్ప బోతే విన్పించుకోకుండా— "అది చాలా భారమైన ఘట్టం! ఇష్టంలేని పెళ్లి కూతురూ – తన స్వార్థంకోసం బల వంతంగా పెళ్ళి నిర్ణయించబోయే మేన మామా–ఎవ్వరికీ చెప్పలేక యిద్దరిమధ్యా నలిగి .నలిగిపోయే అన్నగారూ . వాళ్ల ముగ్గురూ ఆవేశాలతో మాట్లాడుకోవా లంటే అదేం అల్లాటప్పా సీక్వెన్సా?" వీరావేశంతో విటూరుగా కూర్చున్నాడు.

నేను తాపీగా వెనక్కి వాలి బుగ్గన వేలు వేసుకున్నాను – "అయితే ఆ సీక్వెన్స్ సంస్కృతంలో రా య లే క పోయావా ?"

అయోమాయంగా చూశాడు

"అదేమిటి, అలా చూస్తావ్ ? మరీ విపరీతంగా బ్రహ్మాండంగా వుండాల్సిన

ఘట్టాలు సంస్కృతంలోనూ – ఏమంత ఫర్వాలే దనిపించి సర్వసామాన్యంగా వుండే సన్నివేశాలు తెలుగులోనూ – మత్తు మత్తుగా, ప్రేమ ప్రేమగా వుండాల్సినవి హిందిలోనూ రాస్తే...? ఏం? ఎందుకు బావుండదు? కొత్త ప్రయోగం కదూ?"

"పోనీవే అక్కాయ్! నీ కేం నచ్చ లేదని సూటిగా చెప్పరాదూ?" మొహం ముడుచుకున్నాడు.

నవ్వొచ్చింది నాకు – "సరేలే ముందు నా అనుమానా లన్నీ తీర్చుకోనీ! అయితే ఆఖర్న చెల్లెలుచచ్చిపోవటం దేనికి?"

మళ్ళా తమ్ముడి మొహం కలకల్లాడింది – "లత ఎందుకు చచ్చిపోవా లంటావా? చచ్చిపోక యిష్టంలేని పెళ్ళి చేసుకుంటుందా? ప్రియుడికి దూరమై... జీవితం భారమై..."

"సరే! సరే! యిష్టంలేని పెళ్ళి చేసుకోనంటే సరిపోలా?"

"ఏలా అనగలదు? అన్నా ఎవరు వింటారు? స్త్రీకి స్వతంత్రం లేదుగా?"

"ఓహో! నువ్వు యివ్వవు కాబోలు"

"కాదక్కాయ్! స్త్రీ సుఖం కోసం ఎన్ని చట్టాలు పాసౌతోన్నా అవి ఆచరణలో ఎంత మాత్రం నిజం కావటం లేదు. వాళ్ళ మేనమామ..."

"మధ్య వా డెవడయ్యా? అన్న వున్నాడుగా?"

"ఉన్నాసరే! లత చచ్చి పోవాలక్కాయ్!"

"చెల్లెల్ని అన్నగారు అపారంగా ప్రేమిస్తాడుగా?"

"ప్రేమించినా సరే. చచ్చి పోవాలక్కాయ్!"

"తర్వాత దుఃఖభారంతో అన్నకూడా చచ్చిపోతే బావుంటుంది కదూ?" చక్కటి సలహా యిచ్చాను

"అవును బావుంటుంది"

"పశ్చాత్తాపంతో మేనమామా, మనోవేదనతో గోపాల్‌కూడా చచ్చిపోతే.?"

"బ్రహ్మాండంగా వుంటుంది... కాని..."

"ఊఁ ... కానీ ...?"

"అంత దారుణమైన విషాదాన్ని మన తెలుగు పాఠకులు..."

"భరించలే రంటావా? లేకపోయినా అలవాటు చేసుకుంటారుగా? మనవాళ్ళ సైకాలజీ అర్థం చేసుకోవూ మరి?"

"నిజంగా అందర్నీ చంపేద్దా మని నేనూ అనుకున్నాను గానీ..."

"అభ్యంతర మేముంది? నీ చేతిలో పని నిజం చెప్పు. ట్రాజడీ రైటరైపోవాలని లేదూ నీకు?"

ఆశ వెల్లడించుకోలేని బిడియం, తమ్ముడి మొహం చూస్తూంటే నా కెంతో జాలి వేసింది. "ట్రాజడీ కావా లంటే పాత్రల నన్నిటినీ చంప నక్కర్లేదు తమ్ముడూ?"

"చావకుండా ట్రాజడీ ...?" విస్తుపోయాడు.

"హీరోని హోం రైజన్‌లోకి పంపించేసి హీరోయిన్‌తో భారంగా నిట్టూర్పించు."

"అంతేనా?"

"ప్రస్తుతానికి అంతే."

"అలా చేస్తే అర్థం ఏమిటి?"

"అదేదో పాఠకులు ఆలోచించుకుంటారు లేదూ!" తమ్ముడికి నచ్చీ నచ్చనట్టుగా వున్నా మరేమీ అనలేదు

"ఓ డ్రీమ్ సీక్వెన్స్ కూడా చేరిస్తే రేపు పిక్చరైజేషన్‌కి సావకాశాలు వుండేవి. ఆలోచించావా?"

"అదేమిటి? నే నేం పిక్చర్‌కోసం ఈ నవల రాశానా?" తమ్ముడికి చాలా కోపం వచ్చింది తనని నే నేదో అవమానం చేసినట్టే చూశాడు.

"ఛ! ఎందుకంత కోపం? మనం చేసే పనికోసం ముందు చూపు చూస్తే నష్టం ఏమిటి?"

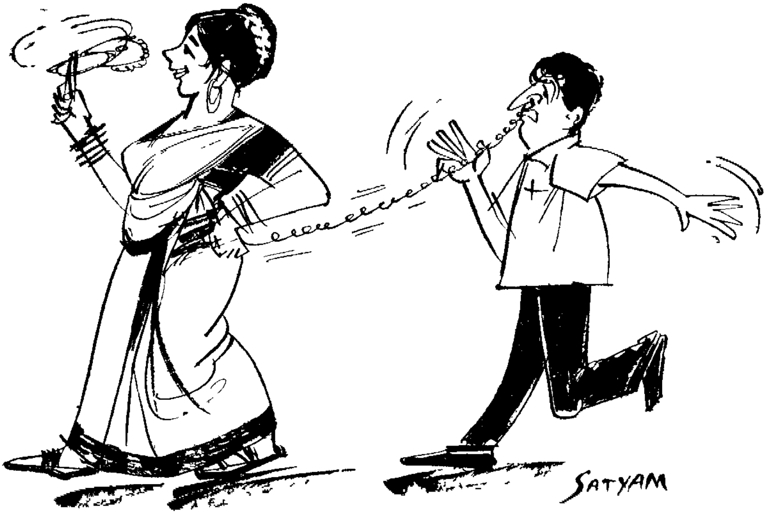

"పెళ్ళప్పుడు నీకు ముక్కుతాడు పడిందిరా అంటే నమ్మలే!"

"నీ వుద్దేశ్యం నాకు తెలుసుగానీ– నా నవలకన్నా గొప్పపిక్చ రేం రావటం లేదు అంతవరకూ చెప్పగలను." సవాల్ చెస్తోన్నట్టే అన్నాడు.

"ఈ విషయం మొట్టమొదటే చెప్తే నేను మరో దృష్టితో చదివేదాన్నిగా? ఫర్వాలేదు. పిక్చర్ కావచ్చు." చిత్రంగా మాయమై పోయింది తమ్ముడి కోపం; ముసి ముసిగా నవ్వుతూ కన్పించాడు, గమనించనట్టు వూరుకున్నాను– "ఇలా చూడు! చిన్న సందేహం! కాస్త ఈ వాక్యానికి అర్థం చెబుదూ! – "సృష్టిరహస్యాన్ని భేదించటమే మానవుడి ధ్యేయం!"– దీని అర్థ మేమిటో బొత్తిగా నాకు కొరుకుడు పడటంలేదు. అసలు సృష్టి కో రహస్యం వుందంటావా?"

"భలేదానివే! సృష్టికి రహస్యం లేక పోవటం ఏమిటి? తప్పకుండావుంది."

"ఏమిటో అది?"

"తెలిసిపోతే అది రహస్యం ఎలా అవుతుంది?"

"ఓహ్! అయితే దాన్ని మానవు డెం దుకు భేదించాలి?"

"ఎందు కేమిటి? తెలుసుకుందుకు."

"తెలుసుకుని ?"

"తెల్సుకుని...తెల్సుకుని... వూరికే తెలుసుకుందుకు ''

నాకు కాస్త చిరాకు వేసింది – "సృష్టికో రహస్యం వుందో లేదో తెలీదు. ఉంటే అదేమిటో తెలీదు. దాన్నెందుకు వెదకాలో తెలీదు. ఎందుకు తమ్ముడూ

ఈ యాత నంతా ? నీకే అర్థం గాని పచ్చివేదాంతం రాసి...''

"అయితే సృష్టిలో ఏదో రహస్యం వుందని మహా మహా వాళ్ళు చెప్తొంటే అస లేమీ లేనే లేదంటావా నువ్వు ?" విసురుగా అన్నాడు పందెం కాస్తున్నట్టు.

"సృష్టి కో రహస్య మంటూ వుంటే అది ఎవరికీ తెలియనిది కాదే. సుశీల ఆనంద్‌ని క్రీ గంట చూసి సిగ్గుపడి పోవటంలో సృష్టి రహస్యం వుంది ఉయ్యాల నుంచి జారిపడ్డ చిట్టితండ్రి గోరెడు దెబ్బ తగలకుండా కేరింతాలు కొట్టటంలో సృష్టి రహస్యం వుంది. శ్మశానంలో ఏర్పడ్డ వైరాగ్యాన్ని మైలస్నానంతోపాటే మర్చిపోవటంలో సృష్టి రహస్యం వుంది. మొన్న ను వ్వెక్కబోయిన బస్సు మిస్సయి తర్వాత జరిగిన యాక్సిడెంట్‌కి చిక్కకుండా ఇప్పు డిలా బ్రతికి వుండటంలో సృష్టి రహస్యం వుంది."

"అక్కాయ్!" ఉత్సాహంగా చూశాడు.

"సృష్టి నశించిపోకుండా తగిన రక్షణలతో అభివృద్ధి చెందుతూనే వుంటుంది కదూ ? అదే సృష్టిరహస్యం.''

"అది ఎప్పటి కప్పుడు వెల్లడౌతూనే వుంటుందిగా ? ఇవ్వాళ మానవుడు కొత్తగా బయల్దేరి భేదించాల్సింది ఏముంది ?"

"అది కాదక్కాయ్ ! మనం వుత్తమోత్తమమైన మనిషి జన్మ ఎత్తాం కదా ? మనం చెయ్యాల్సిన ఘనకార్యం ఏదైనా వుండద్దూ ?"

''తప్పకుండాను. ప్రతీ మనిషీ ఒక ఘనకార్యం చెయ్యాలన్న ధ్యేయం చాలా గొప్పది – పుట్టినందుకు జీవించాలి జీవించా లంటే తిండి తినాలి. తినా లంటే శ్రమించాలి... శ్రమించా లంటే... ఇలా చెప్పుకుపోతే మనిషికి మనోవికాసం–మానసోల్లాసమ్ ఎంతైనా అవసర మవి అర్థమౌతుంది. ఆ రెండు ప్రయోజనాలకోసమే సాహిత్యం అది సృష్టించాలని ఆరాటపడే నువ్వు ధన్యుడివి తమ్ముడూ !"

రామచంద్రం తదేకంగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు

తమ్ముడి మొహంలోకి చూస్తూ అన్నాను— "కాని... సాహిత్యానికో పవిత్రమైన స్థానం, అపారమైన విలువా వున్నాయన్న సంగతిమాత్రం మర్చిపోకు అది గుర్తువున్నంతకాలం నీ కలం సజీవమైన సాహిత్యాన్నే సృష్టిస్తుంది. చౌకబారు రాతలు రాయనే రాయదు ''

రెండు నిముషాల మౌనం! రామచంద్రం దిగులుగా అన్నాడు... "నేను చక్కటి కథలు రాయా లని ఎంత ఆశపడుతున్నానో నీకు తెలీ దక్కాయ్! ఎంత ప్రయత్నించినా... ఊహు! రాయలేకపోతున్నాను. లాభంలేదు. నా కేమీ

యువ

రాదు." కోసి వుంచిన తోటకూర కాడలా వాడిపోయాడు.

"ఛ! అదే పొరపాటు. నా కేమీ రాదనుకోవటంకన్నా నా కెంతో వచ్చను కోవటంలోనే ప్రయోజనం వుంది - కథలు రాయాలనే నీ కోరిక హర్షించ దగ్గదే కాని కాయితంమీద కలంపెట్టి రాసేదంతా సాహిత్యం అనిపించుకోదు— ఓ వంద సంవత్సరాలు పోయాక మన మంతా చచ్చిపోయాక రానున్న తరాలవాళ్ళు నీ పుస్తకం చదువుతారు నువ్వు రాసిన ఈ పుస్తకమే జరిగిపోయిన చరిత్రను వెల్లడించే సాధన మౌతుంది. ఇప్పటి సంఘనియమాలనీ— ఆచార వ్యవహారాలనీ - మంచి చెడ్డలనీ - మొత్తంగా ఇరవయ్యొకశతాబ్దంలో మనిషి బ్రతికిన తీరుతెన్నుల్నీ తెలుసుకోవటానికి ఆధార మౌతుంది. మనం జీవించిన విధానాన్ని గురించి వాళ్లు నేర్చుకోవలసిం దేమైనా వుంటే నేర్చుకుంటారు విస్మరించవలసినదాన్ని విస్మరిస్తారు—నీ పుస్తకంలో.. నీరాతలలో చరిత్ర దాగివుంటుందంటే... నీ కలాన్ని ఎంత బాధ్యతాయుతంగా నడిపించాలో ఆలోచించావా?" కళ్లు విశాలం చేసి విస్మయంగా చూశాడు.

"వ్యక్తిగతంగా నీ మీద నా కేమీ కోపం లేదు. కాని...రచయితగా నీ కున్న బాధ్యతను విస్మరించి...రచన కున్న పవిత్రతను కూడా పోగొట్టే విధంగా ఇన్ని అతిశయాలతో...ఇన్ని అసందర్భాలతో...ఇన్ని అసత్యాలతో.. ఇలాంటి పుస్తకాన్ని రాసి ప్రచురించా లని మోజుపడే నీ సాహసాన్ని క్షమించలేను— తాత్కాలికంగా పాఠకుణ్ణి ఆకట్టుకొనేందుకు వూహాలోకాలలో విహరింపజేసే తమాషాలు సృష్టించి—ఆవేశంలో ముంచెత్తే అశ్లీల సంభాషణలు చిత్రించి— వేడి వేడి పెసరట్లలా పుస్తకాలు అమ్ముకోవా లని ఆశించటం... ఛ! ఎంత సంస్కారంలేని పని!" నా వేదనంతా వెల్లడించాను.

"అక్కాయ్! నిజంగా నే నంత దురాశ పడే రాశా ననుకుంటున్నావా?'' దీనంగా అడిగాడు తమ్ముడు

"కాకపోవచ్చు. ఆలా దురాశ పడి రాసినవాళ్ళ రాతల తాలూకు ప్రభావం మాత్రం నీ మీద చాలా వుంది అది నీ ఈ రచనలో ప్రతిబింబించింది కూడాను. నీ సాహిత్యం పది కాలాలపాటు సజీవంగా నిలిచివుండా లన్న ధ్యేయాన్ని ఏర్పర్చుకుంటే నువ్వు ఏ ఇతర ప్రభావానికీ లొంగిపోవు - నీ స్వాతంత్ర్యం నీది. నీ శైలి నీది. నీ ప్రత్యేకత నీది - మొత్తంగా నీ రచనలో 'ఒరిజినాలిటీ' వుండాలి, అవునా?"

"నిజం అక్కాయ్! దాని కోసమే నేను ప్రయత్నిస్తున్నాను." - ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దంగా గడిచింది - రామచంద్రం ఎప్పటిలా నవ్వుతూ అన్నాడు— మొత్తంగా నా నవల ఖూనీ చేశావ్.''

"కాదు తమ్ముడూ ! సాన పట్టాను."

"అయితే యిప్పుడు నన్నేం చెయ్య మంటావు "

"చెప్పానుగా ? అర్థం కానట్టు మాట్లాడుతావేం?"

"అయితే ఓ డజను మేజర్ ఆపరేషన్లు అరడజను మైనర్ ఆపరేషన్లు . చెయ్యమంటావ్..." ఫక్కు మంటూ నవ్వాడు— "అప్పుడు...?"

నేనూ నవ్వాను ... "వైద్యం చేస్తే జబ్బు నయం కాదూ?" ... కాయితాల కట్టలు అందించాను.

"సరే! నే పోతా సర్కాయ్!" అంటూ లేచాడు

"నే చెప్పిం దేమీ అపార్థం చేసు కోవుగా?" నేనూ లేచి తమ్ముడి వెనక నడుస్తూ అన్నాను.

"భలేదానివే! నే రాసిందంతా నీ చేతుల్లో ఎందుకు పెట్టాను?'' వీధి గుమ్మం దగ్గిర ఆగి వెనక్కి చూస్తూ అన్నాడు ... "బావగాని కిళ్లీకొట్టుముందు బాతాఖానీ కొడ్తూ కన్పిస్తే తొందరగా రమ్మన్నా నని చెప్పనా?"

"ఏం అక్కర్లేదు నా పత్రి కింకా పూర్తి కాలేదు "

"వెళ్తా నక్కాయ్. గుడ్‌నైట్!"

నవ్వుతూ—సైకి లెక్కి హుషార్‌గా పోతున్న తమ్ముణ్ణి చూస్తూ నిలబడ్డాను.

రామచంద్రం ఓ మంచి రచయిత కావాలి
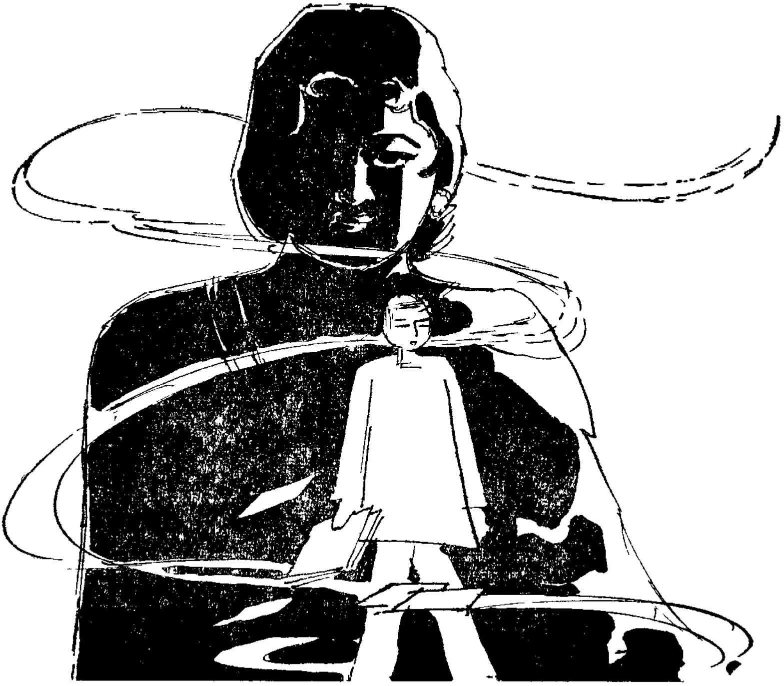
అదే నా కోరికలలో ఒకటి